

Съ тѣй вѣдно-то създаиѣ.

За тебе, както, що купиѣй

И радостъ не умира ;

За тебе само що живѣй,

За тебе що умира.

Отъ инчо благо на свѣта

Бдинъ животъ мѹ — Остава,

На твой-тъ чѹднѹ красотѹ

И нѣго жертвѹ дава.

Смилан са, драго, изжали,

Бжди мѹ милостива ;

Исхѣй Остава да испѣй

Тявь чашѹ тѣй горчивѹ.

Но пакъ ако и слѣдѹ това

Покаже лице строго ;

Тухнѣ, вечернѹ ведрунѹ,

Умнудимъ вече — съ Богомъ.

— — — — —

(Мнѹ вѣскоубла ста вѣндѹ .)

Овчарка въ старѹ планинѹ

Сѣди сама и плаче ;

Пригласѹ тѹмо Отъ странѹ

Черъ гарзанѹ като грачѹ.